

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 183. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387986768/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

get det halve Liv, Lys og Glæde bort med sig. Jeg kunde ikke længere skuffe mig selv over mit Hjertes Tilstand. – Denne vigtige Opdagelse skulde fordrevet mig fra Selskabet hen i Ensomhed, havde jeg ikke frygtet, derved at røbe mig selv – jeg, der saalænge hun bivaanede Ballet, ikke havde været fra Gulvet. Men endnu mindes jeg grant, hvad Tvangen kostede mig: istædet for at jeg før havde dandset *med* Liv, saa dandsede jeg derefter *paa* Livet; min forrige selvbudne Munterhed veeg for en besværlig og ofte uheldig Vittighedsjagt. I Pusterrummiene gik jeg fra Værelse til Værelse; saae paa de Spillende, uden at vide hvad de spillede; blandede mig i Samtaler uden at vide hvad de angik. Uden videre Beskrivelse: jeg bar mig ad som en Forelsket.

Saalænge der dandsedes, gik det saa som saa. Men da der vare færre Damer end Chapeauer, og blandt de første nogle daarlige Dandserinder, med hvilke der maatte gjøres – hvad i Landsbysproget kaldtes *Høveri*: foreslog de sidste til en Forandring – Julelege. Nu blev jeg værre faren. Jeg maatte give Pant paa Pant; snart vare alle mine Lommer tomte. Og da saa Panterne skulde indløses! Hvor dyb var ikke *Brønden*? hvor haard den *brede Steen*? hvor tung *den polske Kirkegang*? jeg *hang*, jeg *skriftede* i Sandhed som en Synder; og alle de Kys, jeg fik og gav, smagte deels som *Ædikke* og deels som Vand. Men paa Forundringsstolen ventede mig dog den haardeste Prøvelse. Det var stakkels Tertius, som skulde forkynde mig Selskabets Anmærkninger; hvilket han ogsaa gjorde med samvittighedsfuld Nøiagtighed og største Alvorlighed. Jeg frygtede og sad som paa Naaie. Adskillige dunkle Hentydninger havde jeg med kunstlet Roighed nedslugt; men een forstyrrede den ganske: »og somme –» endte han – »forunderer sig over, at Hr. Rectoren er bleven saa forunderlig, siden hans Darné gik bort.« »Den skal sidde!« raabte jeg, og sprang op fra Stolen. Mandfolkene loe, Fruentimmerne fnisede. – Den skyldige var ikke at udfinde. Tertius angav den yngste Jomfrue Hansen; men hun fralagde sig rent ud Beskyldingen. »Var det ikke Dem saa var det Deres Søster;« sagde han. Hun nægtede ligesaa haardnakket. Enden blev at han selv maatte sidde; og jeg fik ingen Hævn.

Legen havde tabt sin Morsomhed – man gabede – man snakkede om Sengen. Jeg længtes efter den, for uforstyrret at kunne tænke paa hende, der paa saa underfuld en Maade havde overrumplet mit Hjertes hidtil uindtagelige Fæstning.

Jeg gennemgik den hele Aften fra hendes glimrende Fremtrædel-